Sobota 11. října

Minpaku Kamogawa aneb Jak nouze naučila Dalibora…

Noc na hotelu v Kóči byla bezesná. Nemůžeme tvrdit, že bychom měli špatnou večeři, nemůžeme říct, že by hotelová postel byla příliš tvrdá, a dokonce si ani nemůžeme stěžovat na ruch z přilehlé několikaproudé ulice.

Problém byl v tom, že jsme si potřebovali vyprat. Nutně potřebovali vyprat. V třicetistupňových vedrech je nutné ošacení obměňovat poměrně často. A zatímco předchozí dny jsme na ubytování pokaždé našli pračku, která vzbuzovala spíš obavy než naději, v hotelu v Kóči měli v prádelně k dispozici hned několik praček dokonce i se sušičkami. A tyto navíc konečně vypadaly, že jsou z našeho století.

Jen tedy byly všechny obsazené. V pozdním odpoledni po našem příjezdu, večer a vlastně i v noci. Hoteloví hosté si pračku zabrali, nechali si v ní vyprat prádlo a pak… Pak si pro něj nepřišli. Všechny pračky navíc disponovaly zamykáním dvířek na kód, což je na jednu stranu skvělá myšlenka, jak předejít krádežím prádla, ale právě v situaci, kdy si pro prádlo jeho vlastník ne a ne přijít, takové vymoženosti moc nepomáhají. V pravidelných hodinových intervalech jsem se chodil do prádelny dívat, jestli se některý přístroj neuvolnil. Jeden neúspěch střídal druhý, a tak jediným pozitivem se stalo to, že se mi povedlo během noci skamarádit s opilým Američanem, který

